

[Poul Dam.]

proces, der ligger bag vores finanslovsprocedure. Alle ved, at dette er og i stadig stigende grad udvikler sig til en parodi. Vi vedtager formodentlig i morgen en finanslov, som meget få har et blot nogenlunde rimeligt overblik over. Dette foregår efter et antal afstemninger, hvor man må håbe, at de klokkefår, der bliver sat forrest i grupperne, og som resten af grupperne skal følge, kan overskue ændringsforslagene, således at man ikke får alt for mange forkerte afstemninger. Ganske vist ved vi godt, at pressen interesserer sig så lidt for, hvad der foregår her i huset, at det kun er de mest flagrante fejltagelser på afstemningsområdet, der vil blive bemærket. Men en lille smule ærgerligt og en lille smule flovt må det vel alligevel siges at være, i hvert fald hvis man tilhører dem, der mener, at dette folkestyre er noget, som vi gerne skulle stå vagt om, gerne skulle prøve at forbedre og ikke forringe og forværre.

Når det er blevet så forvirret i år, så hænger det sammen med, at vi har fået en finanslov udarbejdet ud fra én filosofi af en regering, som havde ganske bestemte forestillinger om, hvordan samfundets økonomi skulle styres, og som i sidste minut havde fået lavet et såkaldt spareforlig med et eller andet antal partier, men ikke havde fået dette spareforlig inkorporeret på en rimelig og fornuftig måde i finansloven. Spareforligets poster står jo spredt rundt omkring, dinglende som meget løst påsyede lapper. Det giver os en række af de tekniske problemer, vi får ved afstemningerne om ændringsforslagene.

Midtvejs i proceduren skifter man så regering. Det er jeg da kun glad for — værre end den gamle kunne det jo alligevel ikke blive. Den nye regering har et andet syn på, hvad der skal til i den økonomiske politik, et syn, der ligger mit meget nærmere, men den nye regering har så lidt som den gamle regering et flertal, den har en meget kort periode at arbejde i, den har ingen muligheder for at opkonstruere en finanslov, der helt svarer til regeringens intentioner, og vi får et sæt af nye lapper. De kommer i flere portioner. Et sæt smålapper kom med den gamle regerings medlemmer som underskrivere, og det var pæne tekniske småting, som den nye regering har overtaget. Så kom der

en serie større lapper på et senere tidspunkt, men dog så tilpas, at finansudvalget nåede at behandle dem, og så har vi altså her til morgen fået et sæt lapper til. Nu kan sådanne kludetæpper blive meget smukke og nydelige, men det kræver, hvad de færreste ved, medmindre de tilfældigt skulle have beskæftiget sig systematisk med kludetæpper, en meget grundig gennemtænkning, at man nøjagtig ved, hvad det er for nogle klude, man bruger, og hvordan de anbringes i forhold til hinanden.

Her er det efter det gode gamle kogeboogsprincip, at man tager, hvad man har, og så rører man det sammen og håber, at der på en eller anden måde kommer noget ud af det, at gryden ikke brænder på, og at skeen ikke går op i røg, fordi det viser sig at være for stærkt ætsende og uforenlig væsker, der er blandet sammen.

Det er altså de regeringsmæssige klude, der er sat på efterhånden, og som jeg ikke tvivler om at finansministeren har det bedste håb om at man kan få til at hænge sammen — og håb er nok noget af det, der er vigtigst på dette område. Lidt tro kan også være nyttigt. Og hvis ministeren har brug for lidt kærlighed, så kan han såmænd også godt få det, fra vores side i hver fald. Lidt!

Men så er der alle de andre ændringsforslag, for de ministerielle klude er jo kun en vis del af dem. Der er først og fremmest ét meget energisk parti her i huset, som har stillet et meget stort antal ændringsforslag, der tilsammen fortæller, at skatterne kan nedbringes en hel masse, og at vi kan spare en hel masse penge. Disse ændringsforslag er blevet omtalt grundigt af hr. Lysholt Hansen, og jeg skal lade være med at gå i detaljer med dem, naturligvis.

Det, der er interessant ved dem, er, at man, hvis man sammenligner dem med fremskridtspartiets program, bliver slået af, at det slet ikke er de områder, som fremskridtspartiet principielt ønskede at spare på, man sætter ind over for. Javel, man skærer ned på det kgl. teater og på en række andre ting, som hr. Poulsgaard ikke kan lide. Det er jo meget forståeligt, og man skal jo også gøre noget for hr. Poulsgaard. Men hvad er der egentlig blevet af den systematiske plan om at nedskære det offentlige administration? Om at forenkle hele dette apparat? Om at lægge planer for en virkelig